

Minningarorð um Kathrin Ó. Haraldsen

Seinasta heilsan til mammu mína

Góða mamma. Tað er við stórari sorg, at eg í kvøld havi sett mær fyri at festa nøkur orð á blað sum eina seinastu heilsan til tín.

Eg havi ikki orð fyri, hvussu hart og torført tað er, at tú ert farin frá okkum. Saknurin eftir teg verður so ómetaliga stórur, og vit eru nógv, sum sita eftir teg við longsli. Sum tað bleiv sagt í kirkjuni hetta kvøldið: Ein mamma er ein mamma. Ja, tú vart í allar mátar ein mamma fyri okkum, og tú setti stóran prís uppá at vera ein góð mamma.

Vit eru triggjar systrar og eru uppvaksnar uppi í Fløtugerði saman við børnunum í nábo-lagnum. Har livdu vit eitt trygt barnalív og kendu ikki til lívsins trupulleikar. Eg var eitt trygt barn við foreldrum, sum vóru góð við okkum og skapaðu eitt gott um-hvørvi fyri okkum børn. Mamma gekk høgt uppi at halda heimið reint og pent. Hon bant og seymaði næstan øll okkara klædna-pløgg. Vit skuldu vera væl ílatnar. Eg havi seinni mangan undrast á, hvussu mamma hevur havt tíð til at seyma og binda so nógv, tá hon bæði skuldi ansa trimum børnum, gera mat, vaska, strúka og ikki minst passa havan, sum hon helt í so góðum standi. Tá í tíðini

var eingin vaskimaskina. Mamma var altíð í sving. Hon sat ongantíð hendur í favn. Heimið var mammusa domeni.

Øll vit, sum kendu mammu, vita, hvussu dugnalig og ordilig hon var. Alt skuldi haldast á besta hátt.

Mamma var heima, sum møður vóru tá, og babba var á Ísvirkinum. Babba var altíð á Ísvirkinum, hann arbeiddi nógv, sum eg seinni havi skilt. Men hon var har, og vit manglaðu ikki nakað.

Tað var sera torført fyri mammu, at vit øll eru búsitandi í Danmark. Hon elskaði síni ommu-børn og saknaði tey nógv, so at siga hvønn dag. Hon gleddi seg sum eitt barn, til vit komu heim. Tað vil altíð standa so týðiliga fyri mær, hvussu hugnaligt tað hevur verið at komið heim til Fuglafjarðar. Mamma stóð í vind-eyganum og biðaði. Ljós vóru tendrað, og tað angaði av nýbakaðum bollum. Borðið var borðreitt við heimagjörðum viðskera, har skuldi sanniliga einki mangla.

Dreingirnir hjá mær elskaðu ommu sína og hava eisini dámað væl at koma til Føroyar. Serliga var tað Kristian, sum fór ein túr heim. Eg minnst síðst, Kristian og eg komu heim saman. Tá vit komu inn um gáttina, segði hann "Oh,

hvor er det skønt at være her igen. Dette er bare det hyggeligste sted i verden." Ja, heimið í Fløtugerði var eitt hugnaligt heim, og tað er gott at minnast afturá.

Men nú er tómt uppi í Fløtugerði í teimum stóru reyðu húsunum. Har er ongin mamma at koma heim til. Tað verður sera svárt hjá okkum at koma heim, og eingin er at taka ímóti og bjóða okkum vælkomnum. Okkara tilknýti er burtur, og skjótt fara aðrar sálir og aðrir møblar at fylla tað reyða húsið í Fløtugerði.

Sum áður nevnt, hava mamma og babba givið okkum ein góðan uppvøkstur. Eitt ríkt lív við ríkum innihaldi. Vit vóru í kirkju hvønn sunnudag. Vit ferðaðust nógv, eisini úti í víðu verð, og soleidis varð okkara áhugi fyri at fjakka grundlagdur. Sangur og tónleikur var ein stórur partur í lívi okkara. Mamma og babba sungu í kórinum alt tað, eg kann minnast. Eg haldi, at mamma og babba bæði hava verið góð fyri hesa bygd, tí tey vóru sera aktiv og stuðladu øllum tí, sum gekk fyri seg í bygdini. Mamma sat í nógv ár í kirkjuráðnum, var aktiv innan skótaarbeiðið í bygdini, arbeiddi í Piddasa Handli, spældi kort við teimum gomlu á Vesturstovu og var vitjunarvinur eitt tíðarskeið.

Hon tók sær eisini nógv av teimum gomlu í familjuni.

Mamma hevði góð evnir at siga frá, og líka sum babba dámdi henni at fortelja okkum um ættina. Hon segði okkum um langommur og langabbar, skemtiligar hendingar í bygdini frá tátiðini og stuttligar familjulimir úr Kollafirði. Mær hevur altíð dámt at lurta eftir hennara søgum. Hon fortaldi so livandi, at eg sá øll hesi fólkinu so týðiliga fyri mær.

Mamma bleiv einkja, tá hon bert var 60 ára gomul. Babba var 67, tá hann doyði, alt ov ungur, eisini av krabba.

Hon hevði nú í 17 ár búð einsamøll, og hon saknaði babba hvønn dag.

Eg fór ein túr til Føroyar í februar mánaði í ár. Mamma vildi koma niður við mær at vitja langommudóttрина. Hon ætlaði bert at verða burtur í nakrar vikur. Hon hevði tað ikki gott, tá vit fóru av landinum. Hon fór til lækna í Danmark, og triggjar vikur seinni kom dómurin: Krabbamein.

Mamma varð búgvandi niðri hjá okkum í nærum eitt hált ár, tí hon skuldi í viðgerð í Danmark, og eg eri sera takksom fyri ta tíðina, eg hevði hana búgvandi hjá mær. Eg havi mangan beundrað mammu, hvussu tolin hon var alla

tíðina. Vit vistu øll, hvønn veg tað bar við henni, men at tað skuldi ganga so skjótt, var tað eingin av okkum, sum hevði ímyndað sær.

Nú hevur mamma fingið frið. Hon er farin heim. Hon stúrði ikki fyri deyðanum, tí hon var sannførd um, hvar hon fór. Nú er hon saman við babba aftur, og har er gott at vera.

Góða mamma. Takk fyri alt tað, tú vart fyri okkum øll. Takk fyri tann kærleika og ta umsorgan, tú gavst okkum. Takk fyri øll tey góðu minnir og allar tær góðu stundir, vit hava havt saman. Takk fyri øll tey vøkru klædnapløgg, tú helt áfram at binda til okkum øll. Tað fer at vera sera svárt at liva víðari uttan teg, saknurin er og verður so ómetaliga stórur, men má Harrin hjálpa okkum til at gleðast um tað, sum vit finga frá tær og ígjøgnum teg, heldur enn at syrgja yvir tað, vit mistu.

"Og når I sørger, søg da atter i hjertet, og I skal i sandhed indse, at I græder over det, der engang var jeres glæde." Kahlil Gibran

Anni

Minningarorð um starvsfelaga okkara Halbjørg Vest Poulsen

Halbjørg vaks upp í Hvalba hjá mammu og pápa sínum saman við beiggjanum Óla Hans.

Tann 1. august 1992 byrjaði Halbjørg í táverandi Føroya Sparikassa, sum seinni gjørdist Eik Banki, og hevði hon sostatt arbeitt her í 23 ár, nú hon andaðist. Halbjørg hevur arbeitt ymsastaðni í Eik, og hevur tí arbeitt saman við nógvum av okkum – bæði í stabsdeildum og kundavendu deildunum. Alla-staðni har hon arbeiddi, gjørdi hon sítt arbeiði til lítar og varð sera nógv avhildin.

Halbjørg elskaði at lesa, og hevði tí eina stóra vitan um alt møguligt. Vit merktu væl hennara stóru vitan, bæði við døgurðaborðið og í arbeiðinum. Hon var altíð góð í ráðum og hevði altíð eina meining um tingini – líka frá

barnauppaling til seinasta umfar í Premier League, og hetta frøddi okkum starvsfelagar almikið.

Halbjørg var hugnalig og var úti og ferðaðist saman við fleiri av okkum. Tveir túrar vóru til London, har Halbjørg var ferðaleiðari, og hevði hon ótrúligan sans fyri at finna runt. Vitjað varð millum annað í Buckingham Palace og til sangleikirnar Mama Mia og We Will Rock You.

Halbjørg búði í fleiri ár í Tórshavn, har hon leigaði, áðrenn hon fyri nøkrum árum síðani keypti hús í Sandavági, sum hon var glað fyri. Nú sjúkan fór at gera um seg, hevði Halbjørg akkurát gjørt húsinu tip top í stand. Ætlan hennara var at keypa bil og njóta lívið. Hetta fekk hon ikki tíverri ikki nógva gleði av.

Nú vit vóru til jarðarferðina í

Hvalbiar kirkju tann 3. september, sást týðiliga á fólkamongdini, at Halbjørg og beiggin Óli Hans hava starvast í pengastovnum í Tórshavn í nógv ár. Undarligur dagur, Smyril var fullur av fólki, sum skuldu til jarðaferð í Hvalba og øðrum, sum skuldu til 100 ára føðingardag aðrastaðni í oygni.

Hóast ringa sjúkralegu gav Halbjørg ongantíð upp. Hon var rólig og positiv, og altíð løtt at vera saman við. Saknurin er sera stórur, og er serliga stórur hjá tykkum mamma, pabba, Óli Hans og Randi, má Harrin styrkja tykkum í sorg tykkara.

Æra verður minnið um okkara kæra starvsfelaga Halbjørg Vest Poulsen.

Starvsfelagar í Eik